

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., ve věci

žalobce: **P. R.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený panem R. J., narozeným dne X
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2022, č. j. MD-9799/2022-160/3,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2022, č. j. MD-9799/2022-160/3 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních

činností (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 9. 9. 2021, č. j. MHMP 1422025/2021/NoM (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím uznal **správní orgán prvního stupně** žalobce vinným z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o provozu na pozemních komunikacích**“). Toho se dopustil tím, že jako řidič motorového vozidla v provozu na pozemních komunikacích nerespektoval zákaz při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení, čímž porušil ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Dne 23. 3. 2021 v době kolem 11.20 hodin na Pražském okruhu D0 v úseku 9 km ve směru jízdy na D5 totiž žalobce řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Škoda Superb, registrační značky X, a při jízdě držel v ruce telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
3. Za uvedený přestupek uložil **správní orgán prvního stupně** žalobci pokutu ve výši 2 500 Kč, a to podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Rovněž byla žalobci uložena povinnost uhradit náhradu nákladů řízení v paušální částce 1 000 Kč.

II. Podstatný obsah žaloby

4. Nejprve žalobce v podané žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro existenci překážky věci rozhodnuté. V tomto ohledu odkázal na to, že policisté oznámili **správnímu orgánu prvního stupně** dva přestupky. Jeden měl spočívat v držení telefonního přístroje za jízdy a druhý v tom, že se plně nevěnoval řízení vozidla. Druhý z přestupků přitom **správní orgán prvního stupně** usnesením ze dne 8. 9. 2021, č. j. MHMP 1413889/2021/NoM (dále jen „**usnesení o odložení věci**“) odložil dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o odpovědnosti za přestupky**“). Dále žalobce podotkl, že jednání, jímž byly oba přestupky spáchány, bylo stejné, jen pokaždé jinak kvalifikované. V takovém případě však usnesení o odložení věci založilo překážku věci rozhodnuté. Byl-li tedy již jeden z přestupků mající původ v témže jednání odložen, nebylo podle žalobce možné o druhém přestupku rozhodovat. Došlo proto k porušení čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, neboť již byl za identické jednání zproštěn obvinění, když byla věc odložena.
5. Následně žalobce **správním orgánům** vytkl nedostatečnou určitost výroku. Nepodává se z něj totiž, co měl přesně držet ve své ruce, neboť výrok je formulován alternativně s tím, že byl postižen buď za držení telefonního přístroje, nebo jiného hovorového zařízení, nebo jiného záznamového zařízení, přičemž takto formulovaný výrok nelze akceptovat. V rámci individualizace výroku je podle žalobce vždy nutné, aby bylo zcela jasné, za co byl obviněný postižen, respektive co mu vůbec bylo skutkovou větou kladeno za vinu. Vyjmenování alternativních jednání tak nelze připustit. V tomto ohledu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2019, č. j. 5 As 396/2018-33.
6. Na to žalobce navázal námitkou, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci a jednání nebylo prokázáno. Není totiž zřejmé, za co přesně byl postižen a provedené důkazy neprokazují, co držel v ruce. Přetrvává podle něj důvodná pochybnost o tom, zda skutečně držel v ruce telefonní přístroj, hovorové zařízení, záznamové zařízení, nebo

navigaci. Podotkl, že již na místě samém tvrdil, že držel v ruce externí navigaci, což zopakoval i v průběhu správního řízení. Jeví se přitom, že správní orgány tuto variantu připouští, avšak mají za to, že i držení externí navigace je zakázané. S tím žalobce nesouhlasil, neboť se nejedná o telefonní přístroj, hovorové zařízení ani záznamové zařízení. Zmínil také, že drží-li řidič jiný předmět tak, že se nemůže plně věnovat řízení, jedná se o odlišný přestupek. Správní orgán prvního stupně podle něj v této souvislosti nesprávně interpretoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 77/2010-156.

7. Rovněž žalobce podotkl, že s ohledem na poznámku správního orgánu prvního stupně o účelovosti tvrzení o navigaci nelze usoudit, k jakému závěru vlastně dospěl. Za jediný řádný důkaz označil žalobce videozáznam, ze kterého však vyplývá mnoho alternativ. Nebylo jím tedy podle něj prokázáno, co přesně držel. Přitom teprve po tomto zjištění by bylo možné vést úvahy o podřazení daného zařízení pod některý ze zákonných pojmů a usuzovat o naplnění skutkové podstaty.
8. Dále žalobce v rámci své žaloby uvedl, že nezákonným je i výrok o správním trestu. K tomu konstatoval, že správní orgán prvního stupně shledal jednu okolnost v jeho prospěch a dvě okolnosti v jeho neprospěch. V rozporu s tím mu však byla uložena pokuta na samé horní hranici sazby a je tedy vyloučeno, že bylo přihlédnuto k okolnosti v jeho prospěch. V rámci výroku o správním trestu tak dle jeho názoru nejsou reflektovány skutečnosti, ke kterým správní orgán prvního stupně podle svého tvrzení přihlížel.
9. Závěrem žalobce vyjádřil nesouhlas s tím, aby byl na webových stránkách Nejvyššího správního soudu zveřejněn rozsudek v jeho věci a navrhl zdejšímu soudu, aby zrušil napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 18. 7. 2022 nejprve podrobně popsal průběh předcházejícího správního řízení a stručně shrnul námitky uplatněné v podané žalobě. Rovněž poukázal na postup zmocněnce žalobce v rámci správního řízení a zástupce žalobce. V této souvislosti pak citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33.
11. Dále žalovaný konstatoval, že žalobcem uplatněné námitky jsou liché. Ohledně překážky věci rozhodnuté zopakoval svou argumentaci, kterou uvedl již v rámci napadeného rozhodnutí. Zmínil, že postup správního orgánu prvního stupně spočívající ve vydání usnesení o odložení věci nebyl správný, avšak nezpůsobil nezákonnost prvostupňového rozhodnutí.
12. Rovněž žalovaný uvedl, že výrok prvostupňového rozhodnutí splňuje podmínky ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu. Judikatura citovaná žalobcem podle něj není přílehavá, neboť se zabývá jiným ustanovením zákona o provozu na pozemních komunikacích a aplikovat nelze ani obecné závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem.
13. Spáchání předmětného přestupku je dle názoru žalovaného zřejmé z videozáznamu, který je součástí spisového materiálu. V kontextu tohoto důkazu tedy neobstojí tvrzení, že žalobce držel v ruce navigaci.

Závěrem svého vyjádření žalovaný navrhl zdejšímu soudu, aby podanou žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

14. Na vyjádření žalovaného k žalobě reagoval žalobce podáním doručeným zdejšímu soudu dne 3. 8. 2022. V něm uvedl, že poukazování žalovaného na postup jeho zmocněnce a zástupce je zbytečné a ne hospodárné. Odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33, pak označil za nedůvodný a zavádějící. Zmínil, že má právo na odvolání a jeho důvodnost je věcí odvolacího orgánu, přičemž se nejedná o zneužití práva.
15. Dále sdělil, že příslušnému senátu Nejvyššího správního soudu a žalovanému by pravděpodobně vyhovovalo, kdyby se doznal anebo nekladl procesní odpor. To však nebylo podezřelým z přestupku vytýkáno ani v období nesvobody. Rovněž žalobce připomněl, že je nemístné, aby jakákoliv autorita v rámci své argumentace poukazovala na jeho zastoupení zmocněncem a zástupcem. Dosud navíc nebylo prokázáno, že je Mgr. D. oprávněn jednat za žalovaného před soudem a vyjádření se jeví jako neopatřené uznávaným elektronickým podpisem.

V. Obsah správního spisu

16. Ze správního spisu zjistil zdejší soud následující podstatné skutečnosti.
17. Dne 30. 3. 2021 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 23. 3. 2021, č. j. KRPA-1945-191/ČJ-2021-000007 (dále jen „**oznámení přestupku**“), učiněné Policií České republiky. Z něj se podává, že žalobce porušil ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích tím, že za jízdy držel v ruce telefonní přístroj. Rovněž žalobce porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích tím, že se plně nevěnoval řízení vozidla. Ve vozidle přitom seděl sám. Žalobce se k tomu v rámci oznámení přestupku vyjádřil tak, že při řízení vozidla manipuloval s externí navigací a nesouhlasí se závěrem policistů o manipulaci s telefonem. K oznámení přestupku byly přiloženy další podklady. Konkrétně se jednalo o úřední záznam ze dne 23. 3. 2021 týkající se kontroly žalobce (dále jen „**úřední záznam**“), fotodokumentaci a CD obsahující videozáznam.
18. Z úředního záznamu se podává, že žalobci bylo při dopravní kontrole mimo jiné oznámeno porušení ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích tím, že za jízdy držel v ruce telefonní přístroj. Žalobce měl telefonní přístroj držet v pravé ruce na úrovni volantu a když si všiml hlídky, která jela na jeho úrovni služebním vozidlem, telefonní přístroj odložil. Propustnost předních bočních skel na vozidle řízeném žalobcem přitom nebyla žádným způsobem upravena, protože nebyl ztížen náhled do vozidla. Na přiloženém videozáznamu je zachycen řidič vozidla, který při řízení drží v pravé ruce na úrovni volantu technické zařízení.
19. Na základě oznámení přestupku a dalších podkladů správní orgán prvního stupně vydal příkaz ze dne 20. 4. 2021, č. j. MHMP 524489/2021/NoM (dále jen „**příkaz**“), jímž uznal žalobce vinným tím, že jako řidič motorového vozidla v provozu na pozemních komunikacích nerespektoval zákaz při jízdě vozidlem držet v ruce telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Dne 23. 3. 2021 v době kolem 11.20 hodin na Pražském okruhu D0 v úseku 9 km ve směru jízdy na D5 totiž žalobce řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Škoda Superb, registrační značky X, a při jízdě

- vozidlem držel v ruce telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Tím porušil ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích a spáchal tak z nedbalosti přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 téhož zákona. Za to mu správní orgán prvního stupně uložil pokutu ve výši 2 500 Kč.
20. Proti vydanému příkazu podal žalobce odpor, a to prostřednictvím svého zmocněnce Ing. M. J. Správní orgán prvního stupně tedy předvolal žalobce k ústnímu jednání, které nařídil na 22. 6. 2021. Zmocněnec žalobce v návaznosti na to navrhl elektronické projednání věci spočívající v zaslání kopie spisu a stanovení lhůty pro vyjádření k podkladům rozhodnutí a dne 9. 6. 2021 nahlédl do spisové dokumentace. Následně správní orgán prvního stupně opět předvolal žalobce k ústnímu jednání, které nařídil na 18. 8. 2021.
21. Z nařízeného jednání se však zmocněnec žalobce podáním doručeným správnímu orgánu prvního stupně dne 15. 8. 2021 omluvil. V rámci tohoto podání se žalobce rovněž vyjádřil k podkladům rozhodnutí. Konkrétně poukázal na skutečnost, že policisté oznámili podezření ze spáchání dvou přestupků a řízení o druhém přestupku nebylo zahájeno a přestupek nebyl ani odložen. S ohledem na splnění podmínek pro případné projednání ve společném řízení se tak jedná o vadu, která je překážkou projednání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích. K samotnému obvinění z přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích žalobce namítl, že tohoto přestupku se nedopustil. Spisový materiál podle něj neobsahuje dostatek podkladů pro učinění závěru, že držel telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. V této souvislosti poukázal i na skutečnost, že bezprostředně po zastavení policií se vyjádřil tak, že držel externí navigaci, která neumožňuje pořizovat záznam ani telefonovat, přičemž zákonodárce se rozhodl držení navigace nepostihovat. Z přiloženého videozáznamu pak dle jeho názoru vyplývá pouze to, že v ruce drží nějaké elektronické zařízení. O jaké zařízení se jedná však rozeznat nelze. Od samého počátku přitom tvrdí, že se nejedná o mobilní telefon, nýbrž navigaci. Policisté tak měli věc na místě ohledat nebo zadržet jako důkaz.
22. Dne 18. 8. 2021 se konalo ústní jednání v nepřítomnosti žalobce i jeho zmocněnce, na němž došlo k provádění důkazů. Posléze správní orgán prvního stupně učinil záznam o usnesení o odložení věci, jímž podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky odložil věc přestupku žalobce (podezřelého) podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích, neboť došlé oznámení neodůvodňovalo zahájení řízení o přestupku nebo předání věci. To odůvodnil tak, že dne 30. 3. 2021 obdržel oznámení přestupku, v němž byl žalobce oznamován mimo jiné pro přestupek ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích z důvodu porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) téhož zákona. K tomu mělo dojít jednáním popsáním v bodě 19 tohoto rozsudku. Podle správního orgánu prvního stupně je však uvedené jednání definováno ustanovením § 7 odst. 1 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích a jeho porušení je součástí skutkové podstaty přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 téhož zákona, přičemž ve věci uvedeného přestupku již bylo řízení zahájeno. Nemohlo se proto současně jednat o porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. b)

zákona o provozu na pozemních komunikacích a tedy o přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k). Z tohoto důvodu tak musel věc odložit.

23. Dne 10. 9. 2021 vydal správní orgán prvního stupně prvostupňového rozhodnutí. Proti tomu podal žalobce blanketní odvolání, v němž pouze požádal o zaslání kopie protokolu o ústním jednání, úředního záznamu a obsahu spisu. Taktéž požádal žalovaného, aby ho před vydáním rozhodnutí poučil o tom, kdo bude ve věci rozhodovat. Podané odvolání ani přes výzvu žádným způsobem nedoplnil. Žalovaný tak vydal napadené rozhodnutí, jímž podané odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

24. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž vycházel ze skutkového a právní stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Rozhodoval bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. nevyjádřili s takovým projednáním věci svůj nesouhlas. Zdejší soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
25. Podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky *správní orgán, aniž řízení zahájí, věc usnesením odloží, jestliže došlé oznámení neodůvodňuje zahájení řízení o přestupku nebo předání věci.*
26. Podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích *je řidič kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen věnovat se plně řízení vozidla nebo jízdy na zvláštní a sledovat situaci v provozu na pozemních komunikacích.*
27. Podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích *nesmí řidič při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.*
28. Podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 *se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.*
29. Podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích *se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*
30. Podle ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu *se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.*

31. Ustanovení § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky *se ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, kromě náležitostí podle správního řádu uvede popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání.*
32. Ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o provozu na pozemních komunikacích (ve znění účinném do 31. 12. 2023) *se za přestupek uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).*
33. Zdejší soud předně konstatuje, že ve věci již jednou rozhodl, a to rozsudkem ze dne 23. 2. 2024, č. j. 20 A 28/2022-37 (dále jen „**předchozí rozsudek**“). Ten však na základě kasační stížnosti žalovaného zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 17. 4. 2024, č. j. 1 As 48/2024-29 (dále jen „**zrušující rozsudek**“) a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Zdejší soud se tak věcí zabýval znovu, přičemž byl vázán právními názory vyslovenými Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku.
34. Nejprve posuzoval žalobní námitku týkající se existence překážky věci rozhodnuté z důvodu vydání usnesení podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky. V tomto ohledu předesílá, že již ze samotného znění ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky vyplývá, že věc se podle tohoto ustanovení usnesením odkládá, aniž by bylo řízení o přestupku zahájeno. Z povahy věci je tedy zřejmé, že takové usnesení není možné vydat po zahájení řízení o přestupku, ale pouze před jeho zahájením.
35. V projednávané věci však již bylo v době vydání usnesení o odložení věci správní řízení o daném skutku zahájeno, a to v důsledku vydání příkazu. Věc tedy nemohla být podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky odložena. Z výroku usnesení o odložení věci se pak podává, že byla odložena věc přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Z jeho odůvodnění navíc vyplývá, že správní orgán prvního stupně si byl vědom toho, že řízení o přestupku ve věci předmětného jednání žalobce již bylo zahájeno. K tomu doplnil, že dané jednání je definováno ustanovením § 7 odst. 1 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích, jehož porušení je součástí skutkové podstaty přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 téhož zákona, a nemůže se proto současně jednat o porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích a přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k). Lze tak v zásadě říci, že usnesením o odložení věci správní orgán prvního stupně „odložil“ toliko právní kvalifikaci věci a nikoliv věc samotnou. Postupoval tedy nesprávně, neboť takové usnesení neměl vůbec vydávat, avšak probíhající řízení nebylo tímto zcela nadbytečným úkonem nijak dotčeno.
36. Nadto nelze pominout, že ke vzniku překážky věci rozhodnuté by v důsledku usnesení o odložení věci dojít ani nemohlo, neboť usnesení vydané podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky takovou překážku nezakládá. Nelze je totiž podřadit pod výčet rozhodnutí uvedený v ustanovení § 77 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. K tomu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 1 As 162/2012-44, který se sice týká předchozí právní úpravy, nicméně z jeho závěrů lze i nadále vycházet.
37. Zdejší soud tak uzavírá, že žalobce nebyl vydáním usnesení o odložení věci obvinění zproštěn, jak nesprávně dovozuje, a nebyla jím založena překážka věci rozhodnuté. Lze sice skutečně konstatovat, že správní orgán prvního stupně pochybil, když postupoval

podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky a usnesení o odložení věci vydal, jak ostatně zmínil v napadeném rozhodnutí i žalovaný. Nicméně s žalovaným se lze ztotožnit i v tom, že vydání usnesení o odložení věci nezpůsobuje s ohledem na výše uvedené nezákonnost napadeného rozhodnutí. Uvedená námitka žalobce tak není důvodná.

38. Dále žalobce v podané žalobě namítal, že správní orgány nezjistily náležitě skutkový stav věci. V předchozím rozsudku posoudil zdejší soud tuto námitku jako důvodnou. Měl totiž za to, že z videozáznamu založeného ve správním spisu není možné přesně určit, jaké technické zařízení držel žalobce v ruce. Podklady založenými ve správním spisu tak nebylo podle jeho mínění dostatečně prokázáno, zda žalobce skutečně držel při řízení v ruce telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení, či zda držel v ruce nějaké jiné technické zařízení. Nejvyšší správní soud se však skutkovými zjištěními zdejšího soudu zabýval ve svém zrušujícím rozsudku a dospěl k opačnému závěru. Dovodil, že správní spis obsahuje přesvědčivé podklady pro prokázání spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích. K tomu uvedl, že *„stěžejním důkazem je videozáznam pořízený policejní hlídkou (resp. rovněž fotografie učiněná zastavením tohoto videozáznamu), který zcela přesvědčivě prokazuje, že žalobce držel v ruce telefonní přístroj (mobilní telefon), a nikoliv jiný technický prostředek, jako je například externí navigace. I samotný úchop tohoto prostředku nepochybně svědčí o tom, že žalobce při řízení automobilu ovládal mobilní telefon, čímž byla značně snížena jeho pozornost.“* Nesouhlasil tedy s posouzením zdejšího soudu, že kromě úředního záznamu a oznámení přestupku z žádného podkladu založeného ve správním spisu nebylo možno dovodit přesvědčivý závěr o tom, jaké zařízení držel žalobce v ruce.
39. Zdejšímu soudu tak nezbyvá, než aby z tohoto posouzení učiněného Nejvyšším správním soudem vycházel, neboť je jím vzhledem ke znění ustanovení § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán. Proto s ohledem na názor Nejvyššího správního soudu nelze než uzavřít, že ve správním spisu se nacházejí podklady dostatečné pro učinění závěru o spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Jedná se především o videozáznam pořízený policejní hlídkou, ze kterého vyplývá, že žalobce držel při řízení v ruce mobilní telefon. Námitku žalobce o nedostatečném zjištění skutkového stavu tedy zdejší soud nemohl shledat důvodnou. V podrobnostech k tomu soud odkazuje na odůvodnění zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu.
40. Následně se zdejší soud zabýval námitkou o nedostatečné určitosti výroku rozhodnutí o přestupku. Žalobce v této souvislosti namítal, že z výroku se nepodává, co přesně měl držet ve své ruce, neboť výrok je formulován alternativně. K tomu je na místě předně odkázat na závěry vyjádřené Nejvyšším správním soudem kupř. v rozsudku ze dne 6. 3. 2020, č. j. 5 As 9/2019-41. V něm Nejvyšší správní soud uvedl, že *„smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí, kterým je obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku (správního deliktu), je, aby jeho jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním a aby byly řádně vymezeny rozhodné okolnosti z hlediska posouzení překážky litispendence, dodržení zásady ne bis in idem, tedy překážky věci rozhodnuté, z hlediska vymezení okruhu dokazování a pro zajištění práva na obhajobu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014 - 48, či ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014-53). Otázkou vymezení skutku, jakož i obsahovými náležitostmi výrokové části správního rozhodnutí se*

zabýval rovněž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, jakož i v usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, na něž odkazoval krajský soud i stěžovatelka. Z citované judikatury přitom vyplývá, že identifikace skutku slouží především k vědomosti pachatele o tom, čeho se měl dopustit a za jaké jednání je sankcionován; řádně formulovaný výrok - v něm na prvním místě konkrétní popis skutku je nezastupitelnou částí rozhodnutí, přitom pouze z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká opatření či sankce byla uložena; pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoliv odůvodnění) může být vynucen správní exekucí apod. Byť v posledně uvedeném rozhodnutí se rozšířený senát zabýval otázkou přesnosti a podrobnosti právní kvalifikace skutku, je nepochybné, že obdobnou logiku stran jednoznačnosti a přesnosti je třeba vztáhnout též na požadavek na popis samotného skutku. Pachatel deliktu musí především vědět nejen to, jak jeho jednání správní orgán právně kvalifikuje, ale též to, za jaké jednání (ve smyslu popisu relevantního skutku) je trestán.“ (Srov. též např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2020, č. j. 5 As 344/2018-51, nebo ze dne 11. 3. 2021, č. j. 1 As 105/2020-36.) V rozsudku ze dne 30. 6. 2022, č. j. 7 As 259/2020-18, Nejvyšší správní soud uvedl, že „není nutné, aby byl skutek ve výroku rozhodnutí v podrobnostech vymezen maximálně možným způsobem. Měřítkem, jehož pomocí je nutno nahlížet na kvalitu výroku prvoinstančního rozhodnutí, je jeho nezaměnitelnost, a to z hlediska postižení za něj při správním trestání.“

41. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí (potvrzeného výrokem napadeného rozhodnutí) správní orgán prvního stupně uvedl, kde, kdy a porušením jaké povinnosti mělo ke spáchání přestupku dojít. Určil v něm též právní kvalifikaci skutku. Ačkoliv tedy ve výroku prvostupňového rozhodnutí nebylo uvedeno, jaký z technických prostředků typově vymezených v ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích držel žalobce při jízdě vozidlem v ruce, bylo předmětné jednání ve výroku prvostupňového rozhodnutí popsáno ještě dostatečně přesně. Vzhledem k určení místa, času a porušené povinnosti totiž nebylo toto jednání zaměnitelné s jiným jednáním. Žalobce tak věděl, za jaké jednání je trestán. Ostatně sám při zastavení hlídkou policie i v průběhu správního řízení ohledně tohoto jednání zmiňoval, že nadržel v ruce mobilní telefon, ale externí navigaci.
42. Zdejší soud tak shrnuje, že ačkoliv by bylo jistě přesnější vymezit ve výroku jaký konkrétní typ zařízení uvedený v ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákon o provozu na pozemních komunikacích držel žalobce při řízení v ruce, je výrok prvostupňového rozhodnutí ještě dostatečně určitý, aby nemohlo dojít k záměně předmětného jednání s jednáním jiným. Skutečnost, že ve výroku nebyl uveden konkrétní typ zařízení držení žalobcem, tedy nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Pro úplnost pak zdejší soud doplňuje, že žalobcův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2019, č. j. 5 As 396/2018-33, není příléhavý. V něm totiž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že skutek, pro který byl obviněný potrestán, se nestal a ohledně jiného skutku, jímž by mohla být stejná skutková podstata naplněna, nebylo ve správním řízení vedeno dokazování (srov. bod 18 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2022, č. j. 7 As 259/2020-18). To však v projednávané věci nenastalo, neboť jak vyplývá ze zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu, podává se z rozhodnutí správních orgánů, že žalobce držel v ruce mobilní telefon, přičemž toto jednání bylo v rámci správního řízení prokázáno (především prostřednictvím videozáznamu pořízeného policejní hlídkou), jak již bylo rozebráno výše. S ohledem na

vše uvedené tak posoudil zdejší soud námitku týkající se neurčitosti výroku rozhodnutí o přestupku za nedůvodnou.

43. Poslední námitka uvedená v podané žalobě se týkala nezákonnosti části výroku o trestu. V této souvislosti zdejší soud předesílá, že k ukládání pokut za přestupky dochází ve sféře správního uvážení, které je přezkoumatelné jen v omezeném rozsahu. K tomu lze odkázat na rozsudek ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, v němž Nejvyšší správní soud dovodil, že *„ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena.“* Dále Nejvyšší správní soud v tomto citovaném rozsudku uvedl: *„Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, publikované pod č. 2092/2010 Sb. NSS, www.nssoud.cz, nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002 (N 105/27 SbNU 177; 405/2002 Sb.), nebo sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004 (N 36/32 SbNU 345; 299/2004 Sb.); oba dostupné na <http://nalus.usoud.cz>].“*
44. Žalobce v souvislosti s nezákonností uloženého trestu namítal, že správní orgán prvního stupně nepřihlédl k okolnosti jdoucí v jeho prospěch, ačkoliv uvedl, že k ní přihlédl, protože uložená sankce je na samé horní hranici zákonné sazby. S tímto jeho závěrem se však zdejší soud neztotožnil. Není totiž nemyslitelné, že i přes existenci některé polehčující okolnosti, může být pokuta uložena na samé horní hranici zákonné sazby. Správní orgán prvního stupně na straně 6 prvostupňového rozhodnutí vymezil okolnosti, ke kterým při uložení pokuty přihlížel, a zhodnotil je ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce. Žalovaný pak na straně 3 napadeného rozhodnutí vysvětlil, že bylo přihlédnuto jak k okolnostem polehčujícím, tak k okolnostem přitěžujícím, přičemž správní orgány shledaly převahu okolností přitěžujících. Úvahy správních orgánů stran správního trestu považuje zdejší soud za racionální, ucelené, v souladu s pravidly logiky a řádným způsobem odůvodněné. Správní orgány řádně uvedly, z jakých okolností při určení výše pokuty vycházely. Zmínily přitom i polehčující okolnosti, které vzaly do úvahy. Řádně pak vysvětlily, proč se rozhodly uložit pokutu na samé horní hranici zákonné sazby, když okolnosti přitěžující žalobci v projednávané věci převážily. Tvzení, že správní orgány nevzaly v potaz okolnosti ve prospěch žalobce, je tedy třeba s ohledem na výše uvedené odmítnout.
45. Již pouze pro úplnost zdejší soud podotýká, že v projednávané věci neshledal, že by uvážení správních orgánů vybočilo z hledisek a mezí stanovených zákonem, když trest byl žalobci uložen v rámci zákonné sazby (ustanovení § 125c odst. 1 písm. g) zákona o

provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 31. 12. 2023). Nic nenásvědčuje ani tomu, že by došlo ke zneužití správního uvážení. Lze tak uzavřít, že námitka žalobce týkající se nezákonnosti uložené sankce taktéž není důvodná.

46. Nesouhlas žalobce a jeho zástupce se zveřejněním rozsudku v této věci s osobními údaji na webu Nejvyššího správního soudu zdejší soud nepovažoval za žalobní námitku, neboť se nijak netýká napadeného rozhodnutí či řízení, které jeho vydání předcházelo. Tímto nesouhlasem se tak blíže nezabýval.

VII. Závěr a náklady řízení

47. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
48. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému žádné náklady řízení v řízení před zdejším soudem, jakož ani v řízení o kasační stížnosti, nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 24. června 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D., v. r.
samosoudce